

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 28 maj 1998 *

I mål C-7/95 P,

John Deere Ltd, bolag bildat enligt skotsk rätt, Edinburgh (Förenade kungariket), företrätt av advokaterna Hans-Jörg Niemeyer och Rainer Bechtold, Stuttgart, delgivningsadress: advokatbyrån Loesch och Wolter, 11, rue Goethe, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 27 oktober 1994 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-35/92, Deere mot kommissionen (REG 1994, s. II-957), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Julian Currall, vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av Nicholas Forwood, QC, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann samt domarna J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, P. Jann och L. Sevón (referent),

* Rättegångsspråk: engelska.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid sammanträdet den 3 juli 1997,

och efter att den 16 september 1997 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 John Deere Ltd., som är ett bolag bildat enligt skotsk rätt, har genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 13 januari 1995 i enlighet med artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat den dom som förstainstansrätten meddelade den 27 oktober 1994 i mål T-35/92, Deere mot kommissionen (REG 1994, s. II-957; svensk specialutgåva, häfte 16, nedan kallad den överklagade domen), och i vilken den ogillade bolagets talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 92/157/EEG av den 17 februari 1992 om ett förfarande enligt artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.370 och 31.446 — UK Agricultural Tractor Registration Exchange EGT L 68, s. 19, nedan kallat det omtvistade beslutet).

2 Vad gäller de faktiska omständigheterna bakom denna tvist framgår följande av den överklagade domen:

”1. Agricultural Engineers Association Limited (nedan kallad AEA) är en branschorganisation till vilken alla tillverkare och importörer av jordbrukstraktorer som bedriver verksamhet i Förenade kungariket får ansluta sig. Vid tidpunkten

för de faktiska omständigheterna hade den närmare 200 medlemmar, bland annat Case Europe Limited, John Deere Limited, Fiatagri UK Limited, Ford New Holland Limited, Massey-Ferguson (United Kingdom) Limited, Renault Agricultural Limited, Same-Lamborghini (UK) Limited och Watveare Limited.

a) *Det administrativa förfarandet*

2. För att i huvudsak erhålla ett icke-ingripandebesked och i andra hand ett enskilt undantag anmälde AEA den 4 januari 1988 till kommissionen ett avtal kallat 'UK Agricultural Tractor Registration Exchange' rörande ett informationssystem som grundades på uppgifter om registrering av jordbrukstraktorer, vilka fanns hos det brittiska transportministeriet (nedan kallad den första anmälan). Detta avtal om utbyte av information ersatte ett tidigare avtal från år 1975 som inte hade anmälts till kommissionen. Kommissionen fick kännedom om sistnämnda avtal år 1984 i samband med vissa undersökningar som en följd av ett klagomål avseende hinder för parallellimport.

3. Samtliga tillverkare eller importörer av jordbrukstraktorer i Förenade kungariket får ansluta sig till avtalet, oberoende av om de är medlemmar av AEA eller inte. AEA fungerar som sekretariat för avtalet. Antalet avtalsparter har varierat under målets handläggning på grund av omstruktureringen inom sektorn. Vid tidpunkten för anmälan var åtta tillverkare, däribland sökanden, parter i avtalet. Avtalsparterna är de åtta ekonomiska aktörer som nämns i punkt 1 ovan och som enligt kommissionen behärskar 87—88 procent av marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket, medan resten av marknaden är uppdelad mellan flera små tillverkare.

4. Kommissionen sände den 11 november 1988 ett meddelande om anmärkningar till AEA, till var och en av de åtta medlemmar som berördes av den första anmälan samt till Systematics International Group of Companies Limited (nedan kallat SIL) som är ett ADB-företag som ansvarar för behandlingen och användningen av uppgifterna i blankett V55 (se nedan punkt 6). Avtalsparterna beslutade den 24 november 1988 att avbryta avtalets tillämpning. Vid ett förhör vid kommissionen hävdade sökanden, särskilt med stöd av en studie som hade genomförts av professor Albach

vid Berlin Science Center, att de uppgifter som lämnats hade haft en positiv inverkan på konkurrensen. Den 12 mars 1990 gav fem medlemmar av AEA — däribland sökanden — in en anmälan (nedan kallad den andra anmälan) till kommissionen avseende ett nytt informationsavtal, under benämningen 'UK Tractor Registration Data System' (nedan kallat Data System) och förband sig att inte tillämpa det nya systemet innan kommissionen besvarat deras anmälan.

...

b) *Avtalets innehåll och rättsliga sammanhang*

6. För att ett fordon skall kunna användas på allmänna vägar i Förenade kungariket skall det enligt nationell lag registreras vid Department of Transport. Ansvaret för registrering åvilar Local Vehicles Licensing Offices (nedan kallade LVLO) som är ungefär sextio till antalet. Förfarandet vid fordonsregistrering regleras genom transportministeriets anvisningar, kallade 'Procedure for the first licensing and registration of motor Vehicles'. Enligt dessa anvisningar skall en särskild blankett, nämligen blankett V55, användas för ansökan om registrering av ett fordon. Enligt en överenskommelse med det brittiska transportministeriet skall detta till SIL skicka vissa uppgifter som det har erhållit i samband med registrering av fordon.”

3 I punkt 7 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att parterna var oense om ett visst antal materiella frågor rörande uppgifterna i blankett V55 och hur de användes. Dessa meningsskiljaktigheter sammanfattades i punkt 8—18 i den överklagade domen.

4 Kommissionen redogjorde i det omtvistade beslutet för sin rättsliga bedömning av avtalet med avseende på artikel 85.1 i fördraget dels såsom det tillämpades före anmälan och såsom det anmäldes den 4 januari 1988 (den första anmälan), dels såsom det anmäldes den 12 mars 1990 (den andra anmälan).

- 5 Vad gäller det avtal som var föremål för den första anmälan undersökte kommissionen i punkt 35—52 i det omtvistade beslutet för den första delen av systemet för utbyte av information som gjorde det möjligt att få kännedom om varje konkurrents försäljning. Kommissionen beaktade marknadens struktur, beskaffenheten av de lämnade uppgifterna, de exakta kännetecknen för den information som utbyttes och avtalsparternas regelbundna möten inom AEA:s kommitté. Kommissionen ansåg att avtalet hade till resultat att begränsa konkurrensen, dels genom att det ledde till ökad öppenhet på en starkt koncentrerad marknad, dels genom att det gjorde det svårare för utomstående att få tillträde till marknaden.
- 6 I punkt 53—56 i det omtvistade beslutet gjorde kommissionen för den andra en bedömning av systemet för utbyte av information vad gäller spridningen av uppgifter rörande varje avtalsparts återförsäljare. Kommissionen framhöll i detta avseende att det genom dessa uppgifter var möjligt att få kännedom om de olika konkurrenternas försäljning inom de olika områdena när den totala försäljningsvolymen inom detta område för en viss produkt och under en viss period är mindre än tio enheter. Kommissionen konstaterade dessutom att det var möjligt att förhindra återförsäljares eller parallellimportörers verksamhet.
- 7 I punkterna 57 och 58 i det omtvistade beslutet bedömde kommissionen vilken inverkan systemet med utbyte av information hade på handeln mellan medlemsstaterna.
- 8 I punkt 59—64 i det omtvistade beslutet ansåg kommissionen dessutom att det avtal som först hade anmälts inte hade varit nödvändigt och att det således inte fanns behov av att undersöka de fyra villkoren för ett undantag enligt artikel 85.3 i fördraget.
- 9 Beträffande den ändrade lydelsen av avtalet, vilken utgör föremål för den andra anmälan, ansåg kommissionen i punkt 65 i det omtvistade beslutet att dess yttrande avseende det avtal som hade varit föremål för den första anmälan i tillämpliga delar kunde användas med avseende på den andra anmälan.

10 Det omtvistade beslutet har således följande innehåll:

- Kommissionen fastställde att avtalet om utbyte av information om registrering av jordbrukstraktorer i sin ursprungliga och ändrade lydelse innebar en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget ”genom att leda till ett utbyte av information som gör det möjligt för samtliga tillverkare att få kännedom om de olika konkurrenternas försäljning och om återförsäljarnas import och försäljning” (artikel 1).
- Kommissionen avslag ansökan om undantag med stöd av artikel 85.3 i fördraget (artikel 2).
- Kommissionen ålade AEA och avtalsparterna att upphöra med den konstaterade överträdelsen, om de ännu inte hade gjort det, och att i framtiden avstå från avtal eller samordnade förfaranden som kan ha likadant eller liknande syfte eller resultat (artikel 3).

11 Klaganden väckte den 7 maj 1992 vid förstainstansrätten en talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet och yrkade att kommissionen skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Klaganden stödde sin talan på elva grunder. Förstainstansrätten sammanfattade grunderna på följande sätt:

”25. Vad gäller det administrativa förfarandets riktighet har sökanden hävdats följande:

- Beslutet innebär ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.
- Beslutsmotivering och beslut överensstämmer inte med varandra.

26. Vad gäller den andra gruppen av grunder har sökanden gjort gällande fyra 'allmänna' överväganden. Sökanden har hävdade följande:

- Beslutet grundas på materiellt oriktiga faktiska omständigheter.
- Ett system för utbyte av information utgör inte i sig ett åsidosättande av gemenskapsrättsliga konkurrensregler. Beslutet är oförenligt med gemenskapens konkurrenspolitik och utgör följaktligen maktmissbruk.
- Praxis i fråga innebär inte att de brittiska myndigheterna åsidosatt artikel 5 i EEG-fördraget.
- Beslutet åsidosätter bevisbördereglerna.

27. Den tredje gruppen består slutligen av fem grunder. I detta avseende har sökanden hävdade följande:

- Det omtvistade systemet för utbyte av information utgör inte ett avtal i den mening som avses i artikel 85.1 i fördraget.
- Spridningen av uppgifter om varje konkurrents försäljning hindrar inte konkurrensen.
- Detsamma gäller för den försäljning som förverkligas av de återförsäljare som var och en av avtalsparterna har.
- Ifrågasättande system för utbyte av information utgör inte något tillräckligt kännbart hinder för konkurrensen mellan medlemsstaterna.

— Om det antas att ifrågavarande system för utbyte av information omfattas av artikel 85.1 i fördraget — vilket sökanden bestrider —, skulle villkoren för tillämpning av artikel 85.3 vara uppfyllda.”

12 I den överklagade domen ogillade förstainstansrätten alla dessa grunder och förpliktade klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Klaganden har i överklagandet yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och det omtvistade beslutet samt förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna avseende både överklagandet och förfarandet vid förstainstansrätten.

14 Kommissionen har yrkat att domstolen skall avvisa överklagandet och i andra hand att domstolen skall ogilla det. Kommissionen har för övrigt yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Domstolen har avslagit klagandens begäran att få hela protokollet för förstainstansrättens sammanträde av den 16 mars 1994 i mål T-35/92. Domstolens kansli underrättade parterna om detta beslut genom skrivelse av den 13 juni 1995.

16 Klaganden har till stöd för sitt överklagande anfört åtta grunder:

— Motstridig och otillräcklig motivering.

— Oriktig tillämpning av artikel 85.1 i fördraget vad gäller förekomsten av ett avtal i den mening som avses i denna bestämmelse.

- Oriktig beteckning av marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket som ett stängt oligopol.
- Oriktig tillämpning av artikel 85.1 vad gäller konkurrensbegränsningen mellan producenter.
- Oriktig tillämpning av artikel 85.1 på AEA:s möten.
- Oriktig tillämpning av artikel 85.1 vad gäller begränsning av konkurrensen inom ett och samma märke.
- Oriktig tillämpning av artikel 85.1 vad gäller inverkan på handeln mellan Förenade kungariket och de övriga medlemsstaterna.
- Otillbörlig vägran att tillämpa artikel 85.3.

Omfattningen av domstolens kontroll inom ramen för ett överklagande

- 17 Före en undersökning av klagandens grunder skall det erinras om vissa principer som styr överklagandet, i synnerhet beträffande omfattningen av domstolens behörighet.
- 18 Av artikel 168a i EG-fördraget och artikel 51 i EG-stadgan för domstolen framgår att ett överklagande skall vara begränsat till rättsfrågor och grundas på bristande

behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten. Artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler föreskriver för sin del att ett överklagande skall innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som åberopas.

- 19 Det framgår av dessa bestämmelser att det i ett överklagande tydligt skall anges vad som kritiseras i den dom som det yrkas upphävning av samt de grunder som särskilt anförs till stöd för detta yrkande (beslut av den 17 september 1996, San Marco mot kommissionen, C-19/95 P, REG 1996 s. I-4435, punkt 37).
- 20 Ett överklagande som inskränker sig till att upprepa eller ordagrant återge de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, inklusive sådana som grundas på omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen förklarat inte kunna leda till bifall till sökandens talan, uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör i själva verket endast en begäran om omprövning av den ansökan som framställts till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i EG-stadgan för domstolen inte omfattas av domstolens behörighet (se i detta avseende bland annat beslutet i det ovannämnda målet San Marco mot kommissionen, punkt 38).
- 21 Det framgår även av de ovannämnda bestämmelserna att överklagandet endast kan avse en prövning av om en rättsregel har överträtts och inte någon bedömning av de faktiska omständigheterna. Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa vilka faktiska omständigheter som är relevanta, utom då de innehållsmässiga felaktigheterna beror på handlingarna i det aktuella målet, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter. När förstainstansrätten har fastställt och bedömt de faktiska omständigheterna, är domstolen enligt artikel 168a behörig att göra en kontroll av dessa faktiska omständigheters rättsliga beskaffenhet och de rättsliga slutsatser som förstainstansrätten drog av dessa (se bland annat beslutet i det ovannämnda målet San Marco mot kommissionen, punkt 39).

- 22 Domstolen är således varken behörig att fastställa vilka faktiska omständigheter som är relevanta eller, i princip, att bedöma den bevisning som förstainstansrätten godtog till stöd för dessa omständigheter. När dessa bevis har förebringats på rätt sätt och när allmänna rättsgrundsatser och processregler avseende bevisbördan och förebringande av bevisning har följts, är endast förstainstansrätten behörig att avgöra bevisvärdet av de upplysningar som har förelagts den (se bland annat beslutet i det ovannämnda målet *San Marco mot kommissionen*, punkt 40). När dessa omständigheter inte har missuppfattats utgör denna bedömning således inte en rättsfråga som i sig kan kontrolleras av domstolen (dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, *Hilti mot kommissionen*, REG 1994, s. I-667, punkt 42).

Den första grunden

- 23 Den första grunden består av tre delar som avser punkt 39, 40 respektive 92 i den överklagade domen. Klaganden har kritiserat förstainstansrätten inledningsvis för att den ansåg att det omtvistade beslutet inte enbart kunde avse *Data System* (den andra anmälan) utan även den första anmälan, vidare för att den ansåg att motiveringen till det omtvistade beslutet var tillräcklig vad gäller *Data Systems* rättsenlighet och slutligen för att den inte i tillräcklig utsträckning motiverade den överklagade domen vad gäller kommissionens användning av kriteriet "sålda enheter".

Den första grundens första del

- 24 I punkt 39 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten å ena sidan att den andra anmälan inte hade gjorts av samtliga aktörer som hade undertecknat den första anmälan och å andra sidan att de parter som hade gjort anmälan inte uttryckligen hade förklarat att de tagit tillbaka den första anmälan. Förstainstansrätten drog således slutsatsen att det omtvistade beslutet även kunde avse den första anmälan.
- 25 Klaganden har hävdat att den själv och andra företag — i motsats till vad förstainstansrätten fastställde — i sin anmälan avseende *Data System* otvetydigt förklarade att de hade avstått från att delta i användningen av det tidigare systemet för utbyte av information.

- 26 Det skall i det avseendet påpekas att klagandens argumentation grundas på ett ifrågasättande av den fastställelse och bedömning av faktiska omständigheter som bibringade förstainstansrätten den uppfattningen att det omtvistade beslutet även avsåg den första anmälan. Klaganden har inte framfört något argument för att visa att förstainstansrätten slutsats av de faktiska omständigheterna var behäftad med ett rättsligt fel.
- 27 Överklagandet kan således inte prövas på denna del av den första grunden.

Den första grundens andra del

- 28 Klaganden har hävdat att förstainstansrätten begick ett fel när den i punkt 40 i den överklagade domen fastställde att denna dom var tillräckligt motiverad vad rör Data System. Kommissionen begränsade sig nämligen till att förklara att uppgifterna om systemet för utbyte av information, som härrörde från den första anmälan, i tillämpliga delar kunde användas med avseende på Data System, utan att den tog hänsyn till de påtagliga skillnaderna mellan de två systemen.
- 29 Det skall konstateras att förstainstansrätten i punkt 40 i den överklagade domen undersökte klagandens argument att kommissionens bedömning var materiellt oriktig vad gäller jämförelsen de uppgifter som meddelades inom ramen för de två systemen för utbyte av information. Genom denna undersökning fastställde förstainstansrätten de faktiska omständigheter vilka domstolen inte kan kontrollera inom ramen för ett överklagande.
- 30 Överklagandet kan därmed inte heller prövas på den första grundens andra del.

Den första grundens tredje del

- 31 Den tredje delen av den första grunden rör punkt 92 i den överklagade domen. I denna punkt undersökte domstolen i vad mån det var möjligt att identifiera konkurrenternas försäljning. Vid förstainstansrätten kritiserade klaganden den omständigheten att kommissionen hade fastställt att det på grundval av en enkel jämförelse mellan den sammanlagda försäljningen och det berörda bolagets försäljning med stöd av tio försålda enheter inom ett visst område var möjligt att identifiera den sammanlagda försäljningen.
- 32 Domstolen ansåg i punkt 92 i den överklagade domen att systemet för utbyte av information begränsade konkurrensen ”med beaktande av marknadens egenskaper, såsom de tidigare undersökts ..., beskaffenheten av den utbytta informationen ... och den omständigheten att den utgivna informationen i vissa fall inte är tillräckligt noggrant sammanställd för att möjliggöra en försäljningsidentifikation”. Förstainstansrätten slöt sig till att ”sökanden saknar grund för att hävda att kommissionen, som utan att göra en uppenbart felaktig bedömning kunde fastställa antalet sålda fordon till tio enheter inom ett visst område enligt ett ensamåterförsäljaravtal, vilket möjliggör att identifiera varje konkurrents försäljning, i denna utsträckning inte i tillräcklig omfattning visat att det omtvistade systemet för utbyte av information omfattas av artikel 85.1 i fördraget.”
- 33 I den första grundens tredje del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten inte i tillräcklig utsträckning förklarade varför den godtog kriteriet tio försålda fordon.
- 34 Det skall i detta hänseende erinras om domstolens rättspraxis (se bland annat dom av den 11 juli 1985 i mål 42/84, Remia mot kommissionen, REG 1985, s. 2545, punkt 34; svensk specialutgåva, häfte 8, och av den 17 november 1987 i de förenade målen 142/84 och 156/84, BAT och Reynolds mot kommissionen, REG 1987, s. 4487, punkt 62) enligt vilken domstolen, även om den generellt sett gör en

fullständig prövning av huruvida villkoren för tillämpning av artikel 85.1 är uppfyllda, måste begränsa sin prövning av en sådan bedömning till att undersöka om förfarandereglerna följts, om motiveringen är tillräcklig, om de faktiska omständigheterna är materiellt korrekta samt undersöka att det inte föreligger något uppenbart misstag i bedömningen och att det inte föreligger maktmissbruk.

- 35 I det föreliggande fallet grundas fastställelsen av det kriterium som hindrar exakt kännedom om konkurrenternas försäljning på en komplicerad ekonomisk bedömning av marknaden. Det var således riktigt av förstainstansrätten att endast företa en begränsad prövning på denna punkt.
- 36 Under dessa omständigheter blir slutsatsen den att förstainstansrätten, med beaktande av marknadsens egenskaper och beskaffenheten av den utbytta informationen, genom att fastställa att kommissionen inte hade gjort sig skyldig till något uppenbart fel då den använde kriteriet tio försålda enheter, motiverade sin bedömning på ett tillräckligt sätt.
- 37 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första grundens tredje del.
- 38 Av det anförda ovan följer att den första grunden skall underkännas i sin helhet.

Den andra grunden

- 39 Denna grund rör punkt 66 i den överklagade domen där förstainstansrätten ansåg att tillhandahållandet av den information som har insamlats i samband med registreringen av varje fordon förutsätter åtminstone en tyst överenskommelse mellan de berörda ekonomiska aktörerna för att med hänvisning till postnummersystemet i Förenade kungariket kunna avgränsa återförsäljarnas försäljningsområden samt en institutionell ram som genom en branschorganisation där de är medlemmar gör det möjligt att utbyta information mellan aktörerna.

- 40 Klaganden har hävdat att varken förstainstansrätten eller kommissionen konstaterade att det fanns något som helst indicium på att det fanns ett avtal om avgränsning av återförsäljarnas försäljningsområden. Klaganden har uppgett att en ny definition av dessa områden endast syftade till att områdena skulle motsvara postdistrikten för att undvika att ett postdistrikt hörde till två eller flera olika koncessionsområden. Klaganden har tillagt att avtalsparterna ändrade sina distributörers områden oberoende av varandra efter det att postdistriktsystemet hade införts i Förenade kungariket. Enligt klaganden rör denna grund en rättsfråga, eftersom förstainstansrättens rättsliga bedömning av de faktiska omständigheterna har satts i fråga.
- 41 Det skall — såsom framgår av punkt 63 i den överklagade domen — påpekas att klaganden har upprepat samma argument som redan anförts vid förstainstansrätten och att klaganden i själva verket strävar efter en förnyad undersökning av detta utan att ens göra några försök att framlägga rättsliga argument som särskilt visar att förstainstansrätten begick ett rättsligt fel då den ansåg att uppdelningen av återförsäljarnas försäljningsområden per postdistrikt åtminstone förutsatte en tyst överenskommelse.
- 42 Överklagandet kan således inte prövas på den andra grunden.

Den tredje grunden

- 43 Denna grund rör till att börja med punkt 78—80 i den överklagade domen. Förstainstansrätten redogjorde i dessa punkter för sin uppfattning rörande den relevanta marknadens oligopolistiska karaktär och slöt sig till att kommissionens bedömning inte var uppenbart felaktig. Grunden avser vidare punkt 51 i den överklagade domen, närmare bestämt förstainstansrättens undersökning av konkurrensen på en kraftigt koncentrerad oligopolistisk marknad.
- 44 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrättens bedömning är felaktig i fem hänseenden.

Den tredje grundens första del

- 45 Klaganden har i den första delen av den tredje grunden hävdade att förstainstansrätten inte har beaktat samtliga relevanta omständigheter vid bestämningen av konkurrensvillkoren på marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket. Klaganden har i detta avseende kritiserat förstainstansrätten för att den bortsåg från följande tre omständigheter: priskonkurrens, undersökning av produktutvecklingen och undersökning av hur köpkraften hos traktorleverantörernas kunder utvecklas.
- 46 Klaganden har tillagt att förstainstansrätten åtminstone borde ha förklarat varför den hyste en eventuellt avvikande uppfattning om klagandens definition av marknaden och varför den inte beaktade dessa tre omständigheter.
- 47 Av den överklagade domen framgår inledningsvis att förstainstansrätten sammanfattade klagandens argumentation avseende denna fråga i punkt 69—75 i den överklagade domen och vidare att den i punkt 78—80 i domen redogjorde för skälen för slutsatsen att kommissionen inte hade gjort sig skyldig till något uppenbart bedömningsfel då den grundade sig på andra kännetecken för marknaden för att fastställa att det rörde sig om ett stängt oligopol. I punkt 101 i den överklagade domen undersökte förstainstansrätten slutligen argumentet avseende priskonkurrens.
- 48 Klagandens anmärkning går ut på en kritik av valet av de relevanta omständigheterna vad gäller analysen av den berörda marknaden. Det skall i det avseendet för det första konstateras att inget tyder på att förstainstansrätten inte beaktade klagandens anmärkningar. För det andra visar klagandens argumentation inte att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den utgick från de huvudsakliga aktörernas marknadsandel, att dessa aktörer hade en förhållandevis stabil individuell ställning, de höga hindren för att få tillträde till marknaden och den tillräckliga enhetligheten mellan produkterna då den slöt sig till att kommissionen inte hade gjort en uppenbart felaktig bedömning vid undersökningen av den berörda marknaden.

49 Det skall avslutningsvis tilläggas att förstainstansrätten på ett tillräckligt sätt motiverade skälen för sin slutsats. Det skall på denna punkt beaktas att förstainstansrättens bedömning i punkt 78—80 i den överklagade domen utgör ett svar på klagandens argumentation, varigenom denne på ett övergripande sätt kritiserade kommissionens marknadsanalys. Under dessa omständigheter kan förstainstansrätten inte klandras för att den inte i detalj förklarade varför den inte lade de tre omständigheter som klaganden har anfört i överklagandet till grund för avgörandet.

50 Överklagandet kan därför inte vinna bifall på den tredje grundens första del.

Den tredje grundens andra del

51 Klaganden har kritiserat förstainstansrätten för att den inte undersökte professor Albachs ekonomiska analys i rapporterna som utgjorde bilagor till de handlingar som klaganden inlämnade vid förstainstansrättens sammanträde. Klaganden har uppgett att förstainstansrätten inte borde ha nöjt sig med att sammanfatta sakkunnigutlåtandena utan åtminstone borde ha preciserat varför den inte beaktade viss bevisning som klaganden hade förebringat eller varför den inte godtog analysen.

52 I motsats till vad klaganden har hävdat framgår det inte av akten att förstainstansrätten skulle ha underlåtit att undersöka professor Albachs ekonomiska analys. För det första anges det i punkt 75 i den överklagade domen att klaganden hade grundat sina slutsatser rörande karakterisering av marknaden i synnerhet på professor Albachs utlåtanden. För det andra redogjorde förstainstansrätten i punkt 78—80 för sin uppfattning att klagandens kritik inte innebar ett ifrågasättande av att kommissionens analys av den berörda marknaden var berättigad.

- 53 Det är visserligen riktigt att förstainstansrätten inte gjorde någon detaljerad redogörelse för de argument som ingår i professor Albachs sakkunnigrapport. Sådan klarläggning av bevisningen kan emellertid inte förutsättas för att säkerställa att förstainstansrätten vederbörligen har beaktat den i sin bedömning. Detta gäller ännu mera när förstainstansrättens kontroll — såsom i det föreliggande fallet — begränsas till en granskning av att kommissionens bedömning inte är behäftad med något uppenbart fel.
- 54 Överklagandet kan inte heller vinna bifall på den tredje grundens andra del.

Den tredje grundens tredje del

- 55 I den tredje grundens tredje del har klaganden hävdat att det av de handlingar som den lade fram för förstainstansrätten framgår att dennas fastställelser rörande kännetecknen hos traktormarknaden i Förenade kungariket var oriktiga vad gäller den omständigheten att konkurrenternas ställning var relativt stabil, hindren för tillträde och graden av produkternas enhetlighet.
- 56 Såsom det redan har påpekats i punkterna 21 och 22 i denna dom, är förstainstansrätten ensam behörig att dels fastställa de faktiska omständigheterna, förutom då den materiella oriktigheten av dessa fastställelser följer av de handlingar som lagts fram för den, dels bedöma dessa faktiska omständigheter.
- 57 Det är i detta avseende tillräckligt att påpeka att klaganden i det föreliggande fallet inte har framfört något exakt argument för att utifrån de handlingar som den lade fram, och utan att det skulle vara nödvändigt att göra en bedömning av värdet av alla de omständigheter som på denna punkt framfördes vid förstainstansrätten, visa på någon materiell oriktighet i förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna.

- 58 Om denna delgrund skall uppfattas så att den syftar till att förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna skall kontrolleras, skall det konstateras att domstolen under alla omständigheter saknar behörighet att företa en sådan kontroll.
- 59 Överklagandet kan följaktligen inte prövas på den tredje grundens tredje del.

Den tredje grundens fjärde del

- 60 I den tredje grundens fjärde del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den ansåg att kommissionen på ett riktigt sätt hade definierat den relevanta marknaden som marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket. Kommissionen hade således inte uppfyllt sin skyldighet att exakt ange den berörda geografiska marknaden genom att den hade underlåtit att jämföra traktormarknadens struktur i de olika medlemsstaterna.
- 61 Det skall i detta avseende inledningsvis erinras om att nya grunder, enligt artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, inte får åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet.
- 62 Att tillåta en part att för första gången vid domstolen åberopa en grund som den inte åberopade vid förstainstansrätten skulle göra det möjligt för den att vid domstolen, som har en begränsad behörighet i samband med ett överklagande, anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten behandlade. Domstolen är inom ramen för ett överklagande således endast behörig att pröva förstainstansrättens bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se i detta avseende dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 59).

- 63 Det skall i det föreliggande fallet påpekas att det argument som har lagts fram inom ramen för den tredje grundens fjärde del — såsom kommissionen har påpekat — aldrig har framförts före detta överklagande. Av den överklagade domen och förstainstansrättens akt framgår nämligen att argumentet inte åberopades i målet vid förstainstansrätten.
- 64 Det är visserligen riktigt att punkt 80 i den överklagade domen innehåller det omnämmande som klaganden har angett. Det förefaller emellertid som om det ingår i prövningen av grunden avseende avsaknaden av skadlig inverkan på konkurrensen till följd av spridningen av uppgifter om varje konkurrents försäljning och inte i något fall utgör ett svar på klagandens påstående rörande definitionen av den relevanta marknaden.
- 65 Överklagandet kan följaktligen inte prövas på denna del av den tredje grunden.

Den tredje grundens femte del

- 66 Klaganden har hävdatt att förstainstansrätten i punkt 51 i den överklagade domen oriktigt ansåg att den omständigheten att marknaden i fråga var "starkt koncentrerad" automatiskt medförde att konkurrensen var föremål för en "stark skadlig inverkan".
- 67 Punkt 51 i den överklagade domen, som utgör en del av förstainstansrättens bedömning av den grund enligt vilken avtalet inte medförde en kränkning av de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna, har följande lydelse:

"Förstainstansrätten påpekar att beslutet — såsom sökanden har hävdatt — är det första beslut varigenom kommissionen förbjuder ett system för utbyte av information avseende tillräckligt enhetliga produkter, vilket, utan att direkt beröra priserna

för dessa produkter, inte heller bildar underlag för någon annan konkurrensbegränsande mekanism. Förstainstansrätten anser i detta avseende att de ekonomiska aktörernas marknadskänedom i princip, såsom sökanden visserligen på goda grunder har hävdad, kan bidra till en hårdare konkurrens mellan leverantörerna på en verkliga konkurrensbetonad marknad, eftersom den omständigheten att en ekonomisk aktör tar hänsyn till den information om marknadens funktion som han har tillgång till tack vare systemet för utbyte av information för att anpassa sitt uppträdande på marknaden i ett sådant fall, med beaktande av utbudets splittrade karaktär, inte kan minska eller undanröja de övriga ekonomiska aktörernas osäkerhet i dess helhet vad gäller förutsebarheten av deras konkurrenters uppträdande. Förstainstansrätten anser däremot — denna gång i enlighet med kommissionens uppfattning — att ett allmänt system mellan de viktigaste leverantörerna för utbyte med korta mellanrum av exakt information om fordonsregistrering och registreringsort, som — i motsats till vad sökanden har hävdad — endast är till dessa leverantörers fördel och som leder till att andra leverantörer och konsumenter utesluts, sannolikt, på ett påtagligt sätt kan begränsa den konkurrens som förekommer mellan de ekonomiska aktörerna på en starkt koncentrerad oligopolistisk marknad, såsom den relevanta marknaden, där konkurrensen redan är utsatt för stark skadlig inverkan och utbytet av information redan har underlättats (se nedan, punkt 81). I ett sådant fall leder ett system där det regelbundet och med korta mellanrum utbyts information om marknadens funktion till att de olika konkurrenternas ställning på marknaden och strategi med jämna mellanrum avslöjas för samtliga konkurrenter.”

68 Av denna punkt i den överklagade domen framgår att det kritiserade påståendet för det första syftar på en del av en fras som faller inom ramen för systemet för utbyte av information om konkurrensen. Denna del av frasen kan således inte bedömas isolerat. I sitt sammanhang står det klart att förstainstansrätten inte nöjde sig med att fastställa ett direkt samband med nivån för samordningen och hur stark konkurrensen var utan tog hänsyn till flera faktorer som rör just det föreliggande fallet.

69 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den tredje grundens femte del.

70 Detta innebär att den tredje grunden delvis skall avvisas och delvis saknar fog. Den skall därför underkännas i sin helhet.

Den fjärde grunden

- 71 Som fjärde grund, bestående av tre delar, har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en oriktig tillämpning av artikel 85.1 i fördraget vad gäller konkurrensbegränsningen mellan tillverkarna. Inledningsvis har minskningen eller undanröjandet av osäkerheten rörande marknadens funktion enligt sökanden inte förhindrat konkurrensen. Vidare har systemet för utbyte av information inte ökat svårigheterna att få tillträde till den berörda marknaden. Slutligen förbjuder artikel 85.1 inte rent potentiell inverkan på konkurrensen. Undersökningen av denna grund skall inledas genom denna sistnämnda del.

Den fjärde grundens tredje del

- 72 Grundens tredje del rör punkterna 61 och 92 i den överklagade domen i vilka förstainstansrätten bland annat konstaterade att artikel 85.1 innebär ett förbud mot skadlig inverkan på konkurrensen, oavsett om denna är faktisk eller potentiell. Punkt 61 lyder nämligen på följande sätt:

”Förstainstansrätten anser — i motsats till vad sökanden har anfört — att den omständigheten att svaranden inte kan visa att den omtvistade praxis har en faktisk konkurrensbegränsande inverkan på den relevanta marknaden, en inverkan som bland annat skulle ha kunnat följa av att avtalet, vad gäller dess allmänna systematik, gäller sedan år 1975, inte påverkar tvistens lösning, eftersom artikel 85.1 i fördraget förbjuder skadlig inverkan på konkurrensen, oavsett om denna är faktisk eller potentiell, så snart som denna inverkan är tillräckligt märkbar (domstolens dom av den 16 juni 1981 i mål 126/81, Salonia, REG 1981, s. 1563; svensk specialutgåva, häfte 6, förstainstansrättens dom av den 24 oktober 1991 i mål T-2/89, Petrofina mot kommissionen, REG 1991, s. II-1087). Med beaktande av marknadens egenskaper måste det anses att det förhåller sig så i föreliggande fall (se nedan punkt 78).”

- 73 Förstainstansrätten erinrade om denna tolkning i punkt 92 i domen.
- 74 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten tolkade artikel 85.1 på ett oriktigt sätt då den förväxlade inverkan på konkurrensen med inverkan på handeln mellan medlemsstaterna. Enligt klaganden innehåller de två domar som förstainstansrätten lade till grund för sitt avgörande inte några argument till stöd för dess bedömning.
- 75 I det avseendet skall det inledningsvis konstateras att förstainstansrätten i punkt 92 i den överklagade domen riktigt ansåg att det, på grund av att det inte hade gjorts några påståenden om att avtalet hade ett konkurrensbegränsande syfte, fanns skäl att bedöma avtalets inverkan för att avgöra om det på ett påtagligt sätt hindrade, begränsade eller snedvred konkurrensen.
- 76 Av domstolens fasta rättspraxis följer att det vid prövningen av huruvida ett avtal skall anses förbjudet på grund av att det inverkar på konkurrensen, skall företas en bedömning av konkurrensen mot bakgrund av de faktiska förhållanden under vilka den skulle uppstå om det omtvistade avtalet inte fanns (se bland annat dom av den 30 juni 1966 i mål 56/65, Société technique minière, REG 1966, s. 337; svensk specialutgåva, häfte 1, och av den 11 december 1980 i mål 31/80, L'Oréal, REG 1980, s. 3775, punkt 19).
- 77 Artikel 85.1 begränsar nämligen inte en sådan bedömning till endast de faktiska verkningarna utan den skall även innehålla ett hänsynstagande till ett avtals potentiella inverkan på konkurrensen inom den gemensamma marknaden (se i detta avseende dom av den 10 december 1985 i mål 31/85, ETA, REG 1985, s. 3933, punkt 12, och i det ovannämnda målet BAT och Reynolds mot kommissionen, punkt 54). Såsom förstainstansrätten på goda grunder har påpekat, omfattas ett avtal inte av förbudet i artikel 85 om det endast obetydligt påverkar marknaden endast på ett obetydligt sätt (dom av den 9 juli 1969 i mål 5/69, Völk, REG 1969, s. 295, punkt 7; svensk specialutgåva, häfte 1).

78 Förstainstansrätten ansåg således på goda grunder att den omständigheten att kommissionen inte kunde fastställa att det förelåg en faktisk inverkan på konkurrensen inte påverkade tvistens lösning. Under dessa omständigheter saknar det betydelse att förstainstansrätten stödde sig på domarna i det ovannämnda målet Salonia och i det ovannämnda målet Petrofina mot kommissionen som snarare rörde tolkningen av kriteriet inverkan på handeln mellan medlemsstaterna.

79 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den fjärde grundens tredje del.

Den fjärde grundens första del

80 Denna delgrund avser särskilt punkterna 51 och 81 i den överklagade domen i vilka förstainstansrätten bland annat ansåg att systemet för utbyte av information hade till syfte att skadligt påverka och rent av undanröja osäkerheten beträffande det oförutsebara i konkurrenternas uppträdande och att denna följd på ett påtagligt sätt kunde snedvrider den konkurrens som förekom mellan de ekonomiska aktörerna.

81 Klaganden har inledningsvis gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en oriktig tolkning av begreppet "begränsa ... konkurrensen", vilket återfinns i artikel 85.1. Enligt klaganden begränsas konkurrensen när företag upphör att på ett självständigt sätt bestämma hur de skall uppträda på marknaden och således snedvrider konkurrensen. Dessa två villkor är enligt klaganden emellertid inte uppfyllda i det föreliggande fallet.

82 Vad gäller det första villkoret har klaganden framfört flera argument och bland annat erinrat om de uppgifter som inte lämnades till AEA:s medlemmar inom ramen för systemet för utbyte av information, den eftersläpning som förekom då

vissa uppgifter lämnades samt de slutsatser som medlemmarna kunde dra av den sistnämnda informationen. Av dessa argument framgår enligt klaganden att medlemmarna av systemet för utbyte av information inte erhöll någon information om sina konkurrenters marknadsstrategi. Klaganden har tillagt att förstainstansrättens resonemang — till den del det grundas på minskad osäkerhet — är oförenligt med domen av den 31 mars 1993 i de förenade målen C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85, C-125/85, C-126/85, C-127/85, C-128/85 och C-129/85, *Ahlström Osaakeyhtiö m. fl. mot kommissionen*, REG 1993, s. I-1307, punkt 64). Av denna dom skulle i detta hänseende nämligen framgå att minskad osäkerhet inte är tillräckligt för att det skall anses att ett system för utbyte av information begränsar konkurrensen.

- 83 Vad gäller det andra villkoret rörande skadlig inverkan på konkurrensen har klaganden medgett att systemet för utbyte av information har påverkat traktormarknaden i Förenade kungariket. Denna omständighet skulle emellertid inte vara tillräcklig för att visa att systemet är konkurrensbegränsande.
- 84 Det skall inledningsvis konstateras att det sistnämnda argumentet inte kan prövas, eftersom klaganden därigenom har ifrågasatt fastställelsen och bedömningen av den information som har lämnats genom systemet för utbyte av information, det vill säga fastställelsen och bedömningen av faktiska omständigheter.
- 85 Det återstår att undersöka om förstainstansrätten tillämpade artikel 85.1 på ett riktigt sätt då den ansåg att utbyte av information hade skadlig inverkan eller undanröjde graden av osäkerhet vad gäller funktionen av marknaden i fråga, med en begränsning av konkurrensen mellan tillverkarna som följd.
- 86 Det skall i detta avseende inledningsvis erinras om att det följer av domstolens rättspraxis (dom av den 16 december 1975 i de förenade målen 40/73, 41/73, 42/73, 43/73, 44/73, 45/73, 46/73, 47/73, 48/73, 50/73, 54/73, 55/73, 56/73, 111/73, 113/73

och 114/73, Suiker Unie m. fl. mot kommissionen, REG 1975, s. 1663, punkt 173, och av den 14 juli 1981 i mål 172/80, Züchner, REG 1981, s. 2021, punkt 13) att de kriterier för samordning och samarbete som utgör konkurrensbegränsande samverkan inte förutsätter att en riktig "plan" skall ha utarbetats, utan skall uppfattas mot bakgrund av vad som avses med konkurrens i fördragets bestämmelser. Enligt fördraget skall varje ekonomisk aktör självständigt definiera den politik som den avser att följa på den gemensamma marknaden och de villkor som den avser att reservera för sina kunder.

87 Även om det enligt samma rättspraxis (domen i det ovannämnda målet Suiker Unie m. fl. mot kommissionen, punkt 174, och i det ovannämnda målet Züchner, punkt 14) är riktigt att detta krav på självständighet inte utesluter att aktörerna har rätt att rationellt anpassa sig till det konstaterade uppträdandet eller förutse sina konkurrenters uppträdande, hindrar det emellertid strikt att det förekommer direkt eller indirekt kontakt mellan sådana aktörer, vilken har till syfte eller resultat att utmyнна i konkurrensvillkor som inte motsvarar de normala villkoren på marknaden i fråga med beaktande av de tillhandahållna produkternas eller tjänsternas beskaffenhet, hur betydelsefulla och hur många företagen var och nämnda marknads volym.

88 Det skall i det föreliggande fallet påpekas att förstainstansrätten, för att sluta sig till att minskningen av graden av osäkerhet om marknads funktion begränsar företagens frihet att fatta beslut och följaktligen kan utgöra en konkurrensbegränsning i den mening som avses i artikel 85.1 i fördraget, i punkt 51 i den överklagade domen bland annat ansåg att de ekonomiska aktörernas marknadskänedom på en verklig konkurrensbetonad marknad i princip kan bidra till en hårdare konkurrens mellan leverantörerna, eftersom den omständigheten att en ekonomisk aktör tar hänsyn till den information om marknads funktion som han har tillgång till tack vare systemet om utbyte av information för att anpassa sitt uppträdande på marknaden i ett sådant fall, med beaktande av utbudets splittrade karaktär, inte kan minska eller undanröja de övriga ekonomiska aktörernas osäkerhet i dess helhet vad gäller förutsebarheten av deras konkurrenters uppträdande. Förstainstansrätten ansåg emellertid att utbytet av information om marknaden på en starkt koncentrerad oligopolistisk marknad, såsom marknaden i fråga, kan göra det möjligt för företagen att få kännedom om sina konkurrenters marknadsställning och kommersiella strategi och således på ett påtagligt sätt påverka den konkurrens som förekommer mellan de ekonomiska aktörerna.

- 89 Förstainstansrätten beaktade vid denna bedömning vilken information som lämnades i det föreliggande fallet, regelbundenheten i informationsutbytet och till vem informationen var riktad. Vad för det första gäller frågan om informationens beskaffenhet, särskilt informationen om försäljning inom distributionsnätets koncessionsområden, ansåg förstainstansrätten således i punkterna 51 och 81 att den utgjordes av affärshemligheter och gjorde det möjligt för de företag som var parter i avtalet att få kännedom om sina återförsäljares försäljning utanför och inom det tilldelade området samt om andra konkurrerande företags och deras återförsäljares försäljning, vilka var parter i avtalet. För det andra framhöll förstainstansrätten i punkterna 51 och 81 att informationen om försäljning spreds med korta mellanrum och systematiskt. I punkt 51 konstaterade förstainstansrätten slutligen att informationen spreds mellan de viktigaste leverantörerna, att den endast var till deras fördel, och att den uteslöt andra leverantörer och konsumenter.
- 90 Mot bakgrund av detta resonemang skall det anses att förstainstansrätten på goda grunder slöt sig till att systemet för utbyte av information på ett skadligt sätt påverkade eller undanröjde graden av osäkerhet om marknadens funktion och följaktligen kan påverka konkurrensen mellan tillverkarna.
- 91 Det skall tilläggas att denna bedömning inte står i strid med domen i det ovan nämnda målet *Ahlström Osakeyhtiö m. fl. mot kommissionen*, vilken klaganden har åberopat. Det är visserligen riktigt att domstolen i punkt 64 i den domen ansåg att det system med kvartalsvisa prismeddelanden som gällde på cellulosamarknaden inte i sig utgjorde ett åsidosättande av artikel 85.1 i fördraget. Det skall emellertid påpekas att det system med kvartalsvisa prismeddelanden avseende pappersmassa som producenterna hade infört bestod i att nyttig information meddelades till köparna medan det system för utbyte av information som är i fråga i det föreliggande fallet endast möjliggör att information sprids till de företag som är parter i avtalet.
- 92 Överklagandet kan således inte vinna bifall på grundens första del.

Den fjärde grundens andra del

- 93 Den fjärde grundens andra del rör punkterna 52 och 84 i den överklagade domen. Förstainstansrätten ansåg i punkt 52 att ”kommissionen i punkt 44—48 i motiveringen till [det omtvistade beslutet] på goda grunder hävdade att avtalet nödvändigtvis missgynnar varje aktör som vill få tillträde till marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket oberoende av om han ansluter sig till avtalet eller inte. Ansluter aktören sig inte till avtalet om utbyte av information, går han till skillnad från sina konkurrenter miste om den utbytta informationen och den kännedom om marknaden som dessa erhåller. Beslutar han sig för att ansluta sig till avtalet, avslöjas hans kommersiella strategi omedelbart för samtliga konkurrenter genom den information som de erhåller”. I punkt 84 i den överklagade domen tillade förstainstansrätten att ”det i det avseendet är föga viktigt att det faktiska antalet aktörer på den berörda marknaden är stort”.
- 94 Klaganden har påstått att denna förstainstansrättens bedömning är oriktig av två skäl.
- 95 För det första kan de nya aktörer som inte ansluter sig till systemet för utbyte av information enligt klaganden självständigt besluta om sin kommersiella strategi. En begränsning skulle endast föreligga om de förbjöds att ansluta sig till systemet för utbyte av information, vilket inte sker.
- 96 För det andra begränsas inte den frihet som tillkommer de företag som nyligen har tillträtt marknaden och som har anslutit sig till systemet om utbyte av information att fatta självständiga beslut och deras kommersiella strategi avslöjas inte omedelbart för samtliga konkurrenter.

- 97 Klaganden har dessutom påstått att förstainstansrätten, genom att i punkt 84 i den överklagade domen ange att antalet nya företag faktiskt sett var "stort", tog en ställning i strid med kommissionens fastställelse i punkt 48 i det omtvistade beslutet. Förstainstansrättens och kommissionens slutsats motbevisas även av att de företag som nyligen fått tillträde till traktormarknaden i Förenade kungariket sedan systemet för utbyte av information inrättades har erhållit en marknadsandel på över 30 procent.
- 98 Vad gäller dessa påståenden skall det för det första anses att förstainstansrätten i punkterna 52 och 84 på goda grunder ansåg att en aktör som ville tillträda marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket missgynnades i förhållande till avtalsparterna, om han inte anslöt sig. Även om han i dessa fall hade kvar sin frihet att besluta om sin kommersiella strategi, skulle han nämligen gå miste om den information som utbyttes inom ramen för avtalet. Att han skulle ha kunnat ansluta sig till avtalet saknade betydelse i detta avseende, eftersom det just rörde sig om att fastställa följderna för en aktör som inte anslutit sig till avtalet.
- 99 För det andra skall det konstateras att klagandens argumentation rörande följderna av en anslutning till systemet för utbyte av information för självständigheten att fatta beslut i sak är likadan som den argumentation som redan undersöktes inom ramen för denna grundens första del. Det är i det avseendet således tillräckligt att hänvisa till punkt 80—91 i denna dom.
- 100 Det skall avslutningsvis konstateras att det av den överklagade domen inte framgår att förstainstansrättens påstående vad gäller det stora antalet aktörer på marknaden står i strid med punkt 48 i det omtvistade beslutet. Beslutet innehåller nämligen inte något motsatt påstående avseende antalet aktörer.
- 101 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den fjärde grundens andra del.

102 Eftersom den fjärde grunden delvis inte kan prövas och delvis saknar fog, skall den underkännas i sin helhet.

Den femte grunden

103 Denna grund rör punkt 87 i den överklagade domen. På denna punkt redogjorde förstainstansrätten för sin bedömning avseende AEA:s möten såsom omständigheter som skulle beaktas vid undersökningen av om systemet för utbyte av information var rättsenligt i förhållande till artikel 85.1.

104 Klaganden har klandrat förstainstansrätten för att den godtog kommissionens argumentation om att de regelbundna mötena inom AEA:s kommitté utgjorde "en kontaktpunkt" för dess medlemmar, vilket underlättade en politik med höga priser. Enligt klaganden organiserar medlemmarna inom ramen för Data System särskilda möten endast för att lösa rent administrativa frågor. Kommissionen lade för övrigt inte fram någon minsta bevisning om att medlemmarna upprätthöll priserna på en allmänt hög nivå på marknaden. Klaganden har avslutningsvis hävdats att förstainstansrätten saknade behörighet att göra nya fastställelser i stället för kommissionens fastställelser.

105 Det skall i detta avseende konstateras att klaganden, såsom framgår av punkt 85 i den överklagade domen, har framfört argument som är likadana som de som den redan framfört vid förstainstansrätten. Klaganden har inte åberopat något argument som särskilt kritiserar det rättsliga resonemanget i punkt 87. Kritiken om att förstainstansrätten rättsstridigt gjorde nya fastställelser har formulerats på ett för inexact sätt för att den skall kunna undersökas.

106 Det skall avslutningsvis erinras om att bevisprövningen inte utgör en rättsfråga som domstolen kan kontrollera, om inte bevisningens innebörd har missuppfattats.

107 Av dessa överväganden följer att överklagandet inte kan prövas på denna grund.

Den sjätte grunden

108 Denna grund avser oriktig tillämpning av artikel 85.1 vad gäller begränsning av konkurrensen inom ett och samma märke. Grunden syftar på punkterna 96 och 97 i den överklagade domen och består av två delar av vilka den ena avser avsaknaden av absolut områdesskydd och den andra avsaknaden av inverkan på parallellimporten.

Den sjätte grundens första del

109 Klaganden har hävdat att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den i punkt 96 ansåg att avtalet om utbyte av information gjorde det möjligt för de företag som var parter i detta avtal att "ge var och en av sina återförsäljare absolut områdesskydd". Klaganden har gjort gällande att den information som meddelades till tillverkarna inom ramen för avtalet inte gjorde det möjligt för dem att utöva påtryckningar på de återförsäljare som sålde traktorer utanför sitt område. Att endast ha "möjlighet" att övervaka distributionsnätet är enligt klaganden dessutom inte tillräckligt för att fastställa en konkurrensbegränsning i den mening som avses i artikel 85.1.

110 Det skall på denna punkt konstateras att klaganden, genom att ifrågasätta att systemet för utbyte av information kan ge var och en av de återförsäljare som är parter i avtalet ett absolut områdesskydd, har framfört ett argument som endast syftar till en bedömning av faktiska omständigheter som förstainstansrätten företog utan att innehålla någon rättsfråga som domstolen kan undersöka. Påståendet om att endast den omständigheten att det finns möjlighet att övervaka distributionsnätet inte utgör en konkurrensbegränsning utgör ett argument som sammanblandas med den femte grundens tredje del till vilken det således hänvisas.

111 Överklagandet kan således inte prövas på denna grund.

Den sjätte grundens andra del

112 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten borde ha beaktat att blankett V55/5 sedan den 1 september 1988 inte längre skickades till avtalsparterna. Klaganden har betonat att det åtminstone från och med denna dag inte var möjligt att påstå att det tidigare systemet för utbyte av information eller Data System gjorde det möjligt för avtalsparterna att påverka parallellimporten.

113 Det skall i detta avseende påpekas att förstainstansrätten i punkt 97 i den överklagade domen just konstaterade att "åtminstone fram till den 1 september 1988, som är den dag då SIL upphörde med att till företagen skicka ett exemplar av blankett V55/5, gjorde systemet för utbyte av information det möjligt att övervaka sådan import genom fordonets ramnummer som tillverkaren redan har antecknat i blankett V55/5". Eftersom avtalet, såsom det tillämpas sedan november 1975 och såsom det meddelades den 4 januari 1988, i likhet med dess ändrade version av den 12 mars 1990, utgör föremål för det omtvistade beslutet, kunde förstainstansrätten med rätta beakta vilka verkningar avtalet hade haft på parallellimporten, även om dessa verkningar hade upphört den 1 september 1988.

114 Överklagandet kan följaktligen inte prövas på grundens andra del.

115 Av detta följer att den sjätte grunden skall underkännas.

Den sjunde grunden

- 116 Den sjunde grunden avser oriktig tillämpning av artikel 85.1 vad gäller inverkan på handeln mellan Förenade kungariket och de andra medlemsstaterna. Denna grund rör punkt 101 i den överklagade domen, vilken har följande lydelse:

”Förstainstansrätten anser att kommissionen, med beaktande av såväl den relevanta marknadens egenskaper såsom de har undersökts ovan ... som den omständigheten att de viktigaste leverantörer som är närvarande på denna marknad är verksamma på hela den gemensamma marknaden, i punkt 57 i motiveringen till beslutet på goda grunder ansåg att 'ett system för utbyte av information som gör det möjligt att i detalj fastställa den exakta försäljningsvolymen och marknadsandelarna för de leverantörer som företräder 88 procent av den nationella marknaden ... på ett påtagligt sätt kan påverka handeln mellan medlemsstaterna, eftersom systemet nödvändigtvis påverkar volymen av import till Förenade kungariket genom dess skadliga inverkan på konkurrensen' (se förstainstansrättens dom av den 28 april 1994 i mål T-38/92, AWS Benelux mot kommissionen, REG 1994, s. II-211). Sökandens argument att begränsningen av importen av jordbrukstraktorer till Förenade kungariket förklaras av de mer konkurrenskraftiga priserna på den inhemska marknaden styrks inte alls av handlingarna i målet. Även om det av undersökningen inte har framgått att den omtvistade praxis kan gynna en hög prisnivå på den inhemska marknaden, vilket hävdas i beslutet, styrker handlingarna i målet, bland annat de prislistor som sökanden har lagt fram i bilaga 20 till ansökan, inte heller att priserna för jordbrukstraktorer på marknaden i Förenade kungariket faktiskt har varit lägre än priserna på de kontinentala marknaderna.”

- 117 Klaganden har klandrat förstainstansrätten för att den inte ifrågasatte beslutets rättsenlighet på den grunden att kommissionen inte kunde förebringa bevisning för att systemet för utbyte av information kunde gynna en hög prisnivå på marknaden i Förenade kungariket. Klaganden har för det andra hävdat att förstainstansrätten inte beaktade den bevisning enligt vilken priserna för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket sedan år 1984 hade varit lägre än eller åtminstone på samma nivå som priserna för samma modeller i de flesta medlemstater.

- 118 Vad gäller den sistnämnda punkten skall det erinras om att förstainstansrätten är den enda instans som kan bedöma värdet av den bevisning som läggs fram för den, om inte innebörden av denna bevisning har missuppfattats. Klaganden har emellertid inte framfört något seriöst argument till stöd för påståendet att förstainstansrätten skulle ha missuppfattat bevisningens innebörd. Överklagandet kan i detta avseende inte prövas på denna grund.
- 119 Vad avser betydelsen av förstainstansrättens fastställelse att kommissionen inte kunde visa att avtalet kunde gynna en hög prisnivå skall det framhållas att de omständigheter för vilka det redogörs i punkt 101 i den överklagade domen med en tillräcklig grad av sannolikhet gör det möjligt att anse att avtalet direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt, kan inverka på handelsflödet av traktorer mellan medlemsstater, på ett sätt som ger upphov till farhågor om att de kan hindra förverkligandet av den inre marknaden mellan medlemsstater (se bland annat domen i det ovannämnda målet Société technique minière och dom av den 17 juli 1997 i mål C-219/95 P, Ferriere Nord mot kommissionen, REG 1997, s. I-4411, punkt 20). Förstainstansrätten anförde nämligen att även om kommissionen inte kunde fastställa att systemet för utbyte av information kunde gynna en hög prisnivå på den inhemska marknaden, kunde klaganden inte heller visa att priserna för jordbrukstraktorer på marknaden i Förenade kungariket var lägre än de som tillämpades på de kontinentala marknaderna. Då förstainstansrätten ansåg att kommissionen med rätta funnit att systemet för utbyte av information nödvändigtvis påverkade volymen av importen till Förenade kungariket, beaktade den även den relevanta marknadens egenskaper, den omständigheten att de viktigaste leverantörer som verkade på denna marknad även verkade på hela den gemensamma marknaden och den stora andel (88 procent) av referensmarknaden som kontrollerades av de företag som var parter i avtalet.
- 120 Överklagandet kan således inte bifallas på den sjunde grundens andra del.
- 121 Av detta följer att den sjunde grunden skall underkännas i sin helhet.

Den åttonde grunden

- 122 Den sista grunden rör punkt 105 i den överklagade domen där förstainstansrätten slöt sig till att systemet för utbyte av information inte var nödvändigt och följaktligen inte uppfyllde det tredje av de fyra villkor som uppställs i artikel 85.3 för att ett enskilt undantag skall kunna beviljas.
- 123 Efter att ha erinrat om att de ovannämnda fyra villkoren är kumulativa och att det främst ankommer på de företag som anmäler ett avtal att förebringa den bevisning varav det framgår att avtalet uppfyller dessa villkor ansåg förstainstansrätten följande:

”I det föreliggande fallet framhålls i beslutet att de konkurrensbegränsningar som följer av utbytet av information inte är nödvändiga, ’eftersom uppgifterna om vart och ett av bolagen å ena sidan och uppgifterna om hela sektorn å andra sidan är tillräckliga för att göra det möjligt att bedriva verksamhet på marknaden för jordbrukstraktorer’ i Förenade kungariket. Denna fastställelse som avseende den första anmälan gjordes i punkt 62 i motiveringen till beslutet gjordes avseende den andra anmälan i punkt 65. Sökanden har inte visat att konkurrensbegränsningarna till följd av systemet för utbyte av information, såsom de har undersökts ovan ..., är nödvändiga, i synnerhet med avseende på syftena att bidra till ekonomiska framsteg och uppnå skälig vinstfördelning. Sökanden kan dessutom inte med fog hävda att aktörerna på marknaden för jordbrukstraktorer i Förenade kungariket utan det omtvistade systemet skulle ha tillgång till motsvarande information som den som lämnas genom det omtvistade systemet, genom att låta utföra marknadsundersökningar som särskilt utmärks av att de innehåller försenad och isolerad information som inte lämnas lika ofta som den information som lämnas genom det omtvistade systemet, utan att det ens skulle finnas behov att ta hänsyn till kostnaderna för att få tillgång till sådan information”.

- 124 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den slöt sig till att systemet för utbyte av information och Data System inte uppfyllde villkoren för beviljande av ett undantag enligt artikel 85.3. Klaganden har angett att den, till skillnad från förstainstansrättens slutsats, förklarade varför avtalet inte medförde någon konkurrensbegränsning som inte kunde anses vara nödvändig för att förbättra produktionen och distributionen och för att gynna konsumenterna.

- 125 Klaganden har för övrigt klandrat förstainstansrätten för att den utan motivering underkände dess argument att samtliga utbytta registreringsuppgifter i avsaknad av ett system för utbyte av information eventuellt inte skulle kunna erhållas med samma kvalitetsnivå och med samma mellanrum genom att göra en särskild marknadsundersökning eller genom ett marknadsundersökningsbolag.
- 126 Det skall inledningsvis påpekas att klaganden, genom att på ett generellt sätt hävda att förstainstansrätten borde ha dragit en annan slutsats om den hade beaktat klagandens argument, har begränsat sig till att på ett övergripande sätt bestrida förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna utan att försöka visa att det föreligger ett rättsligt fel i förstainstansrättens resonemang. Överklagandet kan alltså inte prövas i denna del.
- 127 Vad vidare beträffar frågan om i vilken utsträckning aktörerna skulle ha kunnat ha tillgång till samma information med hjälp av andra medel än systemet för utbyte av information skall det konstateras, såsom kommissionen har påpekat, att klagandens argumentation vid förstainstansrätten var otydlig. Av de inlagor som klaganden inlämnade till förstainstansrätten framgår nämligen klart att den väsentligen hävdade att företagen i avsaknad av systemet för utbyte av information fristående skulle ha kunnat erhålla alla de utbytta statistiska uppgifterna genom att göra undersökningar. Klagandens kritik saknar under dessa omständigheter relevans och skall underkännas.
- 128 Den sista grunden skall följaktligen underkännas i sin helhet.
- 129 Av vad anförts följer att överklagandet ömsom skall avvisas och ömsom skall ogillas. Överklagandet skall således avslås i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 130 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom klaganden har tappat målet, skall denne förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) John Deere Ltd. skall ersätta rättegångskostnaderna.

Gulmann

Moitinho de Almeida

Edward

Jann

Sevón

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 28 maj 1998.

R. Grass

C. Gulmann

Justitiesekreterare

Ordförande på femte avdelningen